

HARLEQUIN®

Kingitused

004
MAI

Kate Hewitt

ITAALLASE
NAINE

Proloog

„Soovin, et *tema* oleks menüüs.”

Alessandro di Agnio surus kaaslaste märkuse peale huuled põlglikult kokku. Ta nõjatus tooli seljatoele ja libistas pilgu rahulikult üle ettekandja, kes naaberlaua juures itaalia keeles lobises. Naise käsi toetus puusale ja Alessandro kuulis oma kohalt tema pehmet kurisevat naeru. Naise pluusil oli tomatikastme plekk. Juuksed tükisid klambrite vahelt välja ja naine tõmbas käega hoolelt läbi juuste.

Alessandro pilutas silmi. „Me tulime siia sööma.”

Richard Harrison, tema potentsiaalne äripartner, turt-satas. „Rahu, di Agnio. See on lihtsalt selline ütlus.”

Alessandro naeratas, nagu rahulik ja viisakas. Ta võttis lonksu jäävett. „Ta on omal moel päris kena. Nüüd aga tööasjad...” Ta kergitas kulme ja naeratas endiselt, ehkki tema pilk oli külm ja ilme eemalolev.

Richard nõjatus tooli seljatoele ning tema ilme meenus kassi kiusavat hiirt. Ta lükkas alahuule torisedes ette. „Tead, ma ei tulnud Spoletoosse ainult sinuga rääkima. Mõtlesin, et lõbutseme ka veidi.”

„Loomulikult. Ega siis ainult tööd saa kah rabada.” Alessandro kehtitas õlgu, ehkki tema pilk oli endiselt karm.

„Aga lõbutseme siis ometi veidi,” ei jätnud Richard teda rahule. „Ma olen sinu naistemehemainest palju kuulnud. Mõni aasta tagasi oli kõigis selle riigi sopakates sinu pilt sees! Ma ootasin midagi enam kui lõunat teisejärgulises restoranis.”

Alessandro naeratas taas vaevumärgatavalt. Talle ei olnud tarvis sopakaid meelde tuletada. Aga ta teadis ka, kui palju Di Agnio Enterprisesel on kasu Richard Harrisoni kaubamajaketist.

„Kes oleks võinud arvata, et minu maine nii kaugel teada on,“ sõnas Alessandro hetke pärast ilmetult. „Loomulikult, sul pruugib vaid valida, mida sa soovid. Öhtusööki? Tantsupidu?“

„Teda.“ Richard osutas ettekandjale, kes ikka veel kliendiga lobises, nagu Alessandro märkas, ega olnud ilmselt kuigi usin töötaja. Ta kuulis taas naise sooja ja kutsuvat naeru. Naine kummardus ettepoole ning juuksed vajusid näole. Ta lükkas need eest ja pomises midagi ahvatlevalt. Kõik tema olekus andis mõista, et ta on rahu-lik, hooletu, vaba. Kättesaadav.

Alessandro oli selliseid naisi tundnud. Teadis, mida nad tahavad ja ootavad. Temalt.

Klient, kellega naine jutustas, oli vähemalt seitsmekümneaastane. Ja mehike oli lõksu langenud.

„Teda?“ kordas Alessandro. Tema häälest kostis jäine üllatus. „Ma ei vali naisi nagu komme poest. Enam mitte.“ Ta lisas naljatleval toonil: „Ma ei arvanud, et minu maine on nii kurikuulus.“

„Ma ei mõelnud *nii*,“ selgitas Richard kannatamatult. Ta vaatas ettekandjat nagu laps, kes ihkab mingit lelu – või, nagu Alessandro mainis, kommi. Keelatud, kleepuvat ja maitsvat. „Ta on ettekandja. Palka ta täna öhtuks meid teenindama. Vaikne öhtusöök kahele sinu villas.“ Richardi silmad hakkasid himuralt läikima.

Alessandro silmitses oma kaaslast kalgi põlgusega. „Meid teenindama?“ kordas ta. „Ja ei muud?“

Richard muigas. „Eks näis, mis saab.”

Alessandro ei vaevunud vastikustunnet varjama. Tema külaline tahtis, et nad palkaksid ettekandja prostituudiks. „Vaevalt küll.”

„Millest selline pirtsakus, di Agnio?” õrritas Richard. „Minu teada oled sa teinud seda ja hullematki.” Ta vaikis tähendusrikkalt. „Palju hullemat.”

Alessandro ei reageerinud kaaslase märkusele. Ta teadis oma minevikku. Ta teadis, mida inimesed arvasid. Ta oli otsustanud sellest mitte välja teha sellest saadik, kui võttis kaks aastat tagasi üle Di Agnio Enterprisese juhtimise.

„Kui sa otsid rahuldust,” ütles ta vaikselt ja pilkavalt, „leiad linnast laiema valiku, mitte mingit labast poole kohaga hoora.”

„Pole vaja jämedaks muutuda.” Richard rüüpas veini ja vaatas mõtlikult ettekandjat. Naine oli lõpuks ometi laua ära koristanud ja ladunud mustad taldrikud päevitunud käsivarrele.

Ikka lobiseb, pani Alessandro terava põlgusega tähele. Ta nägi, kuidas naise huuled kaardusid naeratuseks, mis lubas liiga palju.

„Ta meenutab mulle kodu. Kindlasti ameeriklane.”

„Mine räägi temaga,” pakkus Alessandro leebelt. „Olen kindel, et sa ei vaja minu sekkumist.”

„Aga ma tahan seda.” Richard vaatas Alessandrole otsa ning helesiniste ja tumehallide silmade pilgud põrkusid. „Kuna sa vajad minu firmat, di Agnio, siis tee mulle seda heameelt.”

Alessandro lõualihhas tõmbles. Ta surus käe lauale, et seda mitte rusikasse suruda. Ta ei kavatsenud lasta end ähvardada – ei Harrisoni ega mineviku kummituste poolt.

Ta oli vaba. Kõigest sellest vaba.

Alessandro naeratas. „Küll näed, et ma ei vaja sinu firmat nii väga, kui sa arvad,” sõnas ta kergelt. „Ja ehk vajad sina minu oma veidi rohkem, kui mulle mõista annad.”

Richardi ilme pinguldus. Silmis vilksatas hirm ja lõtv, hoolitsetud käsi pigistas laudlina. „Kust sa seda kuulsid?”

„Mulle meeldib olla informeeritud.” Alessandro naeratas kiskjalikult. Richard nägi seda ja tundus, et ta tõmbus pisut tagasi. „Via Filetterial on üks õhtusöögi- ja tantsukoht, mis sobib tänaseks õhtuks väga hästi.” Alessandro kõneles kindlalt, nagu lapsevanem lapsega, ja nägi rahulolevalt, et Richard Harrisoni hetkeline mäsulise autoriteedi puhang oli taandunud.

„Ta lihtsalt meeldis mulle, muud midagi.”

Alessandro vaatas ettekandja poole. Ta sai aru, miks naine võis võluv tunduda. Too oli päris ilus ja temast õhkus – mida? Soojust? Seksikust? Kättesaadavust?

Naine, kellele naudingut valmistada – ära kasutada – ja ta siis kõrvale heita.

Kui Alessandro seda sooviks.

Enam mitte.

Siis naine pöördus ja märkas tema pilku. Naise juuksed olid korratult pealaele kuhjatud ja pruunid salgud langesid näo ümber. Ei midagi erilist, otsustas Alessandro, hoolimata naise noorusest ja ilmselgest seksapiilist. See naine oskas mehi mõjutada.

Siis läksid naise silmad suureks ja tema pilk kinnitus Alessandro silmadesse.

Naise silmad olid rohekaskuldsed nagu päikesepaiste oliivisalus, säravad, täis lubamist. Lootust. Naise huuled paotusid naeratuseks, mis oli ebakindel ja õrn.

Alessandro tundis, kuidas sisikond kokku tõmbub. Miski tema sees lahvatas elule – midagi, mille ta oli alla surunud ja arvanud, et igaveseks ajaks eemale peletanud.

Iha.

Ta pöördus Richardi poole, kes ei olnud midagi tähele pannud. „Tegelikult muutsin ma meelt,” tähendas Alessandro vastuvaidlemist mitte sallival häälel. Ta mängis veeklaasi jalaga. „Vaikne õhtusöök kodus sobib mulle väga hästi.”

Esimene peatükk

„Meghan, keegi tuli sinu juurde.”

Meghan Shelby pusis põllepaelte sõlme kallal ja ohkas väsinult.

„Palun ütle, et see pole Paulo,” sõnas ta, kui teine ettekandja, Carla, asetas mustade taldrikute kuhja letile.

„Kes?”

„Minu majaomanik.”

Carla kirtsutas nina. „Milline ta välja näeb?”

„Lühike, paks, rasvaste juustega.” Meghan surus värina tagasi.

„Miks ta peaks siia tulema?” küsis Carla uudishimulikult pilgul ja Meghan kehtas tõrjuvalt õlgu.

„Kes teab? Aga ma ei tunne siin linnas kedagi teist.”

„See küll tema pole.” Carla hakkas sõlme harutama.

„See mees on pikk, tugeva kehaehitusega, laineliste juustega ja küsib sind.” Ta sai paelad lahti ja muigas.

„Ta on vapustav. Kas sa oled midagi mulle rääkimata jätnud?”

„Oleks see nii.” Meghan võttis põlle tänulikult naeratades eest. „Ilmselt on keegi rahakoti kaotanud.”

Carla kergitas kulmu. „Miks ta siis Angelot ei küsinud?”

Meghan kehtas õlgu. Tõtt-öelda polnud tal aimugi, miks mingi võõras mees tema järele küsis, ja ta ei tahtnudki teada. Ta ei tahtnud ühegi mehe, tuttava või võõra, tähelepanu endale tõmmata. Mida kiiremini see asi ühele poole saab, seda parem.